

Sygn. akt XIV C 916/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2024 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant sekr. sąd. Małgorzata Gawrońska

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2024 roku w Pile

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Prezes Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P.**

o zapłatę

1. Oddała powództwo;
2. Nie obciąża powoda kosztami procesu;
3. Zasądza od Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Poznaniu na rzecz radcy prawnego J. K. Radcy Prawnego w P. kwotę 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonego z urzędu.

Jacek Grudziński

Sygn. akt XIV C 916/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 września 2021 r. powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa na rzecz powoda kwoty 150.000 zł tytułem odszkodowania oraz „opublikowanie sprawy do informacji publicznej”.

Pismem z dnia 13 maja 2022 r. powód doprecyzował swoje stanowisko w sprawie w ten sposób, że wniósł o:

1. zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Urzędu Prokuraturii Generalnej RP na rzecz powoda kwoty 9.679,21 zł tytułem odszkodowania za szkodę w postaci zwiększenia pasywów powoda, do którego doszło w związku z wydaniem niezgodnych z prawem decyzji: Burmistrza T. z dnia 28.10.2016r., utrzymującej ją w mocy decyzji SKO w P. z dnia 20.02.2017r. oraz wyroku WSA z dnia 14.09.2017r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkody moralne, które powód poniósł w związku z niezgodnymi z prawem i dyskryminującymi jego osobę działaniami organów różnego szczebla, na przestrzeni kilku ostatnich lat, co doprowadziło do pogłębienia się rozstroju zdrowia powoda oraz spowodowało całkowitą utratę zaufania do Państwa i działających w jego imieniu organów;
3. zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

Pismem z dnia 4 września 2016 r. Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej przekazała wykonywanie zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie Prezesowi Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P..

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawnie przypisanych wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasadzono, do dnia zapłaty.

Na rozprawie dnia 18 kwietnia 2024 r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. K. jest opiekunem prawnym matki E. K..

Decyzją z dnia 28 października 2016 r. Burmistrz T. przyznał powodowi P. K. w związku z opieką nad E. K. specjalny zasiłek opiekuńczy na okres od dnia 1 listopada 2016 r. do dnia 31 października 2017 r. w wysokości 520 zł miesięcznie.

Wnioskiem z dnia 10 stycznia 2017 r. powód P. K. wystąpił do Burmistrza T. o dofinansowanie w kwocie 400 zł miesięcznie licząc od dnia 1 listopada 2016 r. do dnia 31 października 2017r. Zdaniem powoda kwota „zasiłku stałego” była nieadekwatna do niezbędnych wydatków.

Decyzją z dnia 16 stycznia 2017r. Burmistrz T. odmówił skarżącemu wszczęcia postępowania w sprawie przyznania comiesięcznego dofinansowania w wysokości 400 zł. W uzasadnieniu wskazano, że powód pobiera przysługujące mu świadczenie na podstawie art. 16 ustawy o świadczeniach opiekuńczych, w związku z czym brak jest podstawy prawnej do przyznania mu dodatkowych świadczeń lub dofinansowań.

/ dowód: decyzja Burmistrza T. z dnia 16 stycznia 2017r. (k. 55-56)/

Powód wniósł odwołanie od w.w. decyzji, nie zgadzając się z odmową przyznania mu dofinansowania. Następnie w piśmie z dnia 27 stycznia 2017r. powód wskazał, że sprawa została „skierowana na niewłaściwy tok”. Wolą skarżącego nie było bowiem wyegzekwowanie nieistniejącej sumy od organu, lecz kwestionował on sumę wypłaty świadczenia.

Na skutek zażalenia powoda, po rozpoznaniu sprawy, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. postanowieniem z dnia 20 lutego 2017 r. utrzymało zaskarżone postanowienie w mocy. W uzasadnieniu wskazano, że przepisy ustawy o świadczeniach rodzinnych nie dają podstawy do wszczęcia postępowania w sprawie żadanego dofinansowania, wobec tego organ I instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie.

/ dowód: postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. dnia 20 lutego 2017r. (k. 53- 54)/

Powód zaskarżył decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu oddalił skargę powoda.

Następnie powód wniósł skargę kasacyjną na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P.. Na skutek wniesionej skargi kasacyjnej wyrokiem z dnia 26 września 2019 r. Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony wyrok oraz zaskarżone postanowienie i postanowienie Burmistrza T. z dnia 16 stycznia 2017 r.

W uzasadnieniu wskazano, że organy administracji państwowej, przedwcześnie uznały, że wnioskodawca żąda świadczenia nieprzewidzianego w przepisach prawnych. W sytuacji gdy strona działa samodzielnie i jej zachowanie pozwala przypuszczać, że nie posiada ona wystarczającej wiedzy prawnej, a postępowanie obarczone jest nieporadnością lub błędem, obowiązkiem organu jest dołożyć wszelkich starań, aby nie tylko ustalić literalne znaczenie wniosku, lecz również jakie intencje przyświecały wnioskującemu.

Ponownie rozpoznając wniosek P. K. z dnia 10 stycznia 2010 r. Naczelny Sąd Administracyjny zalecił organowi pierwszej instancji, aby ten ustalił, z udziałem strony, treść wniesionego żądania i stosownie do wyników tych ustaleń podjął dalsze czynności procesowe udzielając przy tym stosowanych wyjaśnień i wskazówek.

/ dowód: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 września 2019r., sygnatura akt I OSK 353/18 wraz z uzasadnieniem (k. 10-13)/

Realizując zalecenia NSA organ pierwszej instancji pismem z dnia 9 grudnia 2019r. wezwał P. K. do sprecyzowania treści wniosku z dnia 10 stycznia 2017 r.

W dniu 3 stycznia 2020 r. P. K. stawił się w Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej, gdzie nie udzielił żadnych wyjaśnień, natomiast pobrał formularze oświadczeń i dnia 7 stycznia 2020r. doręczył organowi oświadczenia na rzeczonych formularzach.

Z oświadczenia datowanego na 5 stycznia 2020r. wynikało, że P. K. podtrzymuje żądanie przyznania świadczenia w kwocie 400 zł miesięcznie od daty złożenia wniosku.

W kolejnym oświadczeniu datowanym na dzień 7 stycznia 2020r. powód wyraził wolę przyznania świadczenia pielęgnacyjnego.

Ostatecznie z pism datowanych na 5 lutego 2020 r. i 7 lutego 2020 r. oraz notatki urzędowej sporządzonej 6 lutego 2020r. wynika, że powód nie oczekuje żadnej pomocy społecznej, a chodzi o zmianę otrzymywanego specjalnego zasiłku opiekuńczego z tytułu opieki nad matką, na świadczenie pielęgnacyjne.

W konsekwencji ujawnienia intencji wnioskującego, organ wezwał go do złożenia wniosku na stosownym formularzu, który przekazał w załączeniu do wezwania.

Dnia 21 lutego 2020r. powód, formalizując wniosek z dnia 10 stycznia 2017r., złożył go na właściwym formularzu tj. na formularzu o przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego i załączył wymagane dokumenty.

Decyzją z dnia 10 kwietnia 2020 r. Kierownik Referatu Spraw Społecznych w T. działając z upoważnienia Burmistrza T. ponownie nie przyznał powodowi prawa do świadczenia pielęgnacyjnego w związku z opieką nad niepełnosprawną matką E. K.. W uzasadnieniu wskazano, że w ustalonych okolicznościach sprawy nie została spełniona przesłanka płynąca z art. 17 ust.1 b ustawy o świadczeniach rodzinnych tj. niepełnosprawność wymagającej opieki matki wnioskującego, nie powstała przed ukończeniem przez nią 18 roku życia. Ponadto organ stwierdził, że strona ma ustalone prawo do specjalnego zasiłku opiekuńczego z tytułu niepodejmowania zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawną matką, co w okolicznościach danej sprawy stanowi przesłankę negatywną.

/ dowód: decyzja Burmistrza T. z dnia 10 kwietnia 2020r. (k. 57-58)/

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. weryfikując sprawę w postępowaniu odwoławczym decyzją z dnia 15 maja 2020r. uchyliło decyzję Burmistrza T., stwierdzając, że błędnie powołał na art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych, bez uwzględnienia faktu, że doszło do zamiany stanu prawnego wskutek wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 października 2014r. (sygnatura K-38/13) eliminującego z porządku prawnego niekonstytucyjny fragment tego przepisu, który różnicuje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego ze względu na moment powstania niepełnosprawności osoby wymagającej opieki. Kolegium uznało, że na podstawie zgromadzonego materiały dowodowego sprawy, że spełnione są wszystkie pozytywne przesłanki do przyznania stronie świadczenia pielęgnacyjnego, stwierdziło jednocześnie istnienie przesłanki negatywnej w postaci ustalonego prawa P. K. do specjalnego zasiłku pielęgnacyjnego co nie jest jednak stanem nieodwracalnym. W tym miejscu Kolegium wskazało, że zgodnie z art. 27 ust.5 ustawy o świadczeniach rodzinnych, w przypadku zbiegu uprawnień do świadczenia pielęgnacyjnego i specjalnego zasiłku opiekuńczego strona ma możliwość wyboru jednego z tych świadczeń. Biorąc

pod uwagę, że z oświadczeń P. K. bezspornie wynika, iż żąda przyznania świadczenia pielęgnacyjnego, jednak nie ma wyraźniej deklaracji, iż w przypadku przyznania tego świadczenia zrezygnuje on z przyznanego wcześniej specjalnego zasiłku opiekuńczego, Kolegium zleciło wyjaśnienie tej kwestii. Ponadto wskazano, że w przypadku gdy P. K. oświadczy, że rezygnuje ze specjalnego zasiłku opiekuńczego, organ uchyli decyzje własne przyznające to świadczenia, a następnie uwzględniając fakt, że doszło do zmiany stanu prawnego w zakresie objętym art. 17 ust.1b ustawy o świadczeniach rodzinnych, rozstrzygnie co do istoty wniosku z dnia 10 stycznia 2017r.

Stosując się do zaleceń Kolegium, Burmistrz T., biorąc pod uwagę oświadczenie P. K. złożone dnia 9 czerwca 2020r. o rezygnacji ze specjalnego zasiłku opiekuńczego od roku 2017, uchylił prawo do świadczenia począwszy od 1 stycznia 2017r. do 31 października 2020r. Decyzje te nie zostały zakwestionowane w trybie odwoławczym i uzyskały walor ostateczności.

Jednocześnie Burmistrz T., pozbawiając stronę specjalnego zasiłku opiekuńczego od dnia 1 stycznia 2017r., negatywnie rozpoznał wniosek strony wniesiony w dniu 10 stycznia 2017r., uznany jako żądanie przyznania świadczenia pielęgnacyjnego i odmówił przyznania tego świadczenia, ponownie stwierdzając, że nie został spełniony warunek wynikający z art. 17 ust 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych, albowiem z akt sprawy wynika, że niepełnosprawność wymagającej opieki E. K., powstała później niż do 18 roku życia.

Na skutek odwołania powoda decyzją z dnia 21 lipca 2020r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. uchyliło zaskarżoną decyzję oraz przyznało P. K. świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w związku ze sprawowaną opieką nad matką – E. K. na okres:

1. od 1 stycznia 2017r. do 31 grudnia 2017r. w wysokości 1.406 zł miesięcznie;
2. od stycznia 2018r. do 31 grudnia 2018r. w wysokości 1.477 zł miesięcznie;
3. od 1 stycznia 2019r. do 31 grudnia 2019r. w wysokości 1.583 zł miesięcznie;
4. od 1 stycznia 2020r. na czas nieokreślony w wysokości 1.830 zł miesięcznie.

Świadczenie przyznano powodowi od 1 stycznia 2017r., a więc od pierwszego dnia miesiąca, w którym powód złożył „pierwotny” wniosek o „dofinansowanie w kwocie 400 zł miesięcznie”, na czas nieokreślony.

/ dowód: decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. z dnia 21 lipca 2020r. (k. 59-63)

Kwota świadczenia pielęgnacyjnego została powodowi w całości wypłacona. Spłata świadczenia pielęgnacyjnego nastąpiła w dwóch transzach: w sierpniu 2020r.-pierwsza część, oraz we wrześniu 2020r. – pozostała kwota.

Powód posiada orzeczenie o stopniu niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym. Powód nadal zamieszkuje z matką E. K., którą się opiekuje. Wraz z powodem zamieszkuje również jego siostra- M. K.. Powód utrzymuje się z emerytury w wysokości 2.900 zł netto miesięcznie.

/ dowody: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności powoda (k. 80-83), przesłuchanie powoda na rozprawie dnia 18 kwietnia 2024r. (k. 150-151), przesłuchanie M. J. na rozprawie dnia 18 kwietnia 2024r. (k. 151-152)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następującą ocenę dowodów.

Za wiarygodne należało uznać wszystkie dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały dopuszczone przez Sąd jako dowody w niniejszym postępowaniu, gdyż ich wiarygodność i moc dowodowa nie były kwestionowane w toku postępowania.

Powód zeznawał w sposób wiarygodny. Powód wskazał, że był opiekunem prawnym swojej matki E. K.. Zdaniem powoda, otrzymał on za niskie świadczenie opiekuńcze z tytułu sprawowania opieki nad matką. Powód przyznał, że finalnie otrzymał spłatę wszystkich należnych mu świadczeń z tytułu pełnienia funkcji opiekuna nad niepełnosprawną

matką. Powód przyznał również, że został skazany prawomocnym wyrokiem karnym, za artykułowanie gróźb w stronę pracowników Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P.. Powód wskazał również, że od 2006r. leczy się z powodu zaburzeń psychicznych i z tego tytułu posiada stwierdzoną częściową niezdolność do pracy.

Przesłuchana w charakterze strony M. J. zeznawała w sposób wiarygodny i zgodny z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Świadek wskazała, że od maja 2020r. jest prezesem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P., a uprzednio była etatowym pracownikiem tej instytucji. Świadek wskazała, że powód wystąpił do MOPS o specjalny zasiłek opiekuńczy i taki zasiłek otrzymał. Od powyższej decyzji powód się nie odwołał. Następnie powód mylnie złożył wniosek o podniesienie wysokości zasiłku opiekuńczego, a winien złożyć wniosek o przyznanie powodowi świadczenia pielęgnacyjnego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie i jako takie podlega oddaleniu w całości.

Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego tytułem odszkodowania kwoty 9.679,21 zł oraz kwoty 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Powód wskazał, że błędne zakwalifikowanie przez organy administracji jego wniosku z dnia 10 stycznia 2017r., poprzez niewyjaśnienie dokładnej treści żądania, jest źródłem szkody powoda.

Zgodnie z art. 417 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Odpowiedzialność deliktowa oparta na w.w. przepisie powstaje zatem wówczas, gdy spełnione są łącznie trzy ustawowe przesłanki tj. bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy, a szkodą.

Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą, nie każde naruszenie prawa stanowi podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 417 k.c. Podstawę takiej odpowiedzialności stanowi jedynie warunek konieczny powstania uszczerbku poszkodowanego i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody.

Zgodnie zaś ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodu, wynikającymi z art. 6 k.c. obowiązek wskazania powyższych przesłanek spoczywa na powodzie, który w ocenie Sądu, obowiązkowi tego nie sprostął.

Powód składając wniosek z dnia 10 stycznia 2017 r. o przyznanie mu kwoty 400 zł miesięcznie na okres od 1 listopada 2016 r. do 31 października 2017 r. Treść żądania powoda była sformułowana w taki sposób, że zdaniem Sądu, uzasadnione było zachowanie rozstrzygających w tej sprawie organów, które uznały, że zgodnie z zawartym we wniosku żądaniem, powód domagał się świadczenia nieprzewidzianego w przepisach prawa.

Finalnie, świadczenie przyznano powodowi od 1 stycznia 2017r., a więc od pierwszego dnia miesiąca, w którym powód złożył „pierwotny” wniosek o „dofinansowanie w kwocie 400 zł miesięcznie”, na czas nieokreślony.

Wyraźnie podkreślić należy, że kwota świadczenia pielęgnacyjnego została powodowi w całości wypłacona. Spłata świadczenia pielęgnacyjnego nastąpiła w dwóch transzach: w sierpniu 2020 r.- pierwsza część oraz we wrześniu 2020 r. – pozostała kwota.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu powód nie poniósł żadnej szkody majątkowej w związku z rozpoznaniem przez organy władzy publicznej jego wniosku z dnia 10 stycznia 2017r. Powód otrzymał całą należność tytułem świadczenia pielęgnacyjnego od 1 stycznia 2017r., tym samym nie poniósł żadnego uszczerbku w swoim majątku.

Kolejno zgodnie z art. 361 § 1 k.c., pozwany ponosi odpowiedzialność deliktową tylko za typowe (normalne) skutki zachowań lub zaniechań przy wykonywaniu władzy publicznej, a nie za wszelkie możliwe ich następstwa, które w ciągu zdarzeń dają się nawet połączyć w jeden łańcuch przyczynowo skutkowy. Za adekwatne, typowe następstwo określonego zachowania można, więc uznać występowanie tylko takiego skutku, który daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, a więc takiego, który przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, jest charakterystyczny dla danej przyczyny, jako normalny rezultat określonego zachowania.

Według powoda poniesiona przez niego szkoda obejmuje:

1. (...) - 1.167 zł;
2. zaległość za zużycie wody - 956,65 zł;
3. kara za brak OC - 5.200 zł;
4. zaległa składka OC - 439 zł;
5. zaległość za prąd - 619,34 zł;
6. regres za szkodę przy braku OC - 533,36 zł
7. dług dochodzony przez Fundusz (...) oraz koszty - 736,86 zł.

Zdaniem Sądu, powyższe koszty nie są w żaden sposób powiązane z przedmiotem postępowania administracyjnego toczącego się z wniosku powoda z dnia 10 stycznia 2017 r.

Kwota tytułem nieuiszczonej przez powoda składki za ubezpieczenie samochodu w wysokości 439 zł, dotyczy okresu przed złożeniem przez powoda wniosku o świadczenie pieniężne z dnia 10 stycznia 2017 r. Tym samym, działanie organu administracji i prowadzone postępowanie nie miało najmniejszego związku z powstaniem tego zobowiązania.

Faktura za wodę i ścieki, z datą płatności 02.09.2021 r., dotyczy zobowiązania, którego termin wymagalności upłynął rok po wypłaceniu powodowi zaległych świadczeń pielęgnacyjnych i w okresie, w którym powód to świadczenie zaczął regularnie otrzymywać.

Co tyczy się zaległej polisy na życie, wezwanie do zapłaty załączone do pozwu, datowane jest na 14.03.2022 r., a więc znacznie po wypłacie powodowi świadczenia pielęgnacyjnego.

Odnośnie długu powoda w wysokości 736,86 zł tytułem długu powoda zaciągniętego w Funduszu J. i przymusowo egzekwowanego, powód nie wykazał bezpośredniego związku przyczynowego pomiędzy działaniem organów władzy publicznej, a wskazaną szkodą. Ponadto z przedłożonej korespondencji komorniczej nie wynika, z jakiego tytułu to zobowiązanie powstało i kiedy zostało zaciągnięte.

W związku z powyższym Sąd uznał żądanie powoda o zasądzenia na jego rzecz od pozwanego tytułem odszkodowania kwoty 9.679,2, za bezzasadne i w żadnej mierze nieudowodnione i jako takie podlegające oddaleniu.

Odnośnie do żądania powoda o zapłatę zadośćuczynienia w wysokości 200.000 zł za szkody moralne poniesione przez powoda, to również to żądanie Sąd uznał za niezasadne i jako takie podlegające oddaleniu.

Art. 444 k.c. stanowi, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie z art. 445 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie przyznane na podstawie tych przepisów musi pozostawać w związku przyczynowym z działaniem lub zaniechaniem sprawy, ocenianym jako bezprawne i przez niego zawinione.

W niniejszej sprawie z taką sytuacją nie mamy do czynienia. Powód nie wykazała, żadnej z przesłanek warunkujących przyznanie zadośćuczynienia tj. nie wykazała bezprawności działania organu władzy publicznej oraz wywołanego tym działaniem u powoda rozstroju zdrowia, jak również związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym działaniem pozwanego, a krzywdą powoda, będącą skutkiem wywołanego rozstroju zdrowia.

Powód w żaden sposób nie wykazał bowiem, że w związku z niezgodnym z prawem działaniem organów administracyjnych różnego szczebla, na przestrzeni kilku ostatnich lat, doznał rozstroju zdrowia.

Pozwany nie ponosi odpowiedzialności za treści umieszczone w (...). Opisane przez powoda zdarzenie polegające na złożeniu przez pracowników Urzędu Miasta T. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez powoda przestępstwa z art. 190 k.k. również nie rodzi odpowiedzialności po stronie pozwanego. Złożenie takie zawiadomienia jest uprawnieniem każdej osoby.

Przedłożone przez powoda dokumenty dotyczące prowadzonych wobec powoda postępowań karnych, w tym postanowienia o zastosowaniu wobec powoda tymczasowego aresztowania, dotyczą sytuacji, które miały miejsce w latach 2000-2001, więc ponad dwadzieścia lat temu. Ponadto powód w żaden sposób nie wykazał, w jaki sposób zdarzenia te miałyby być powiązane z niniejszym postępowaniem.

Źródłem roszczeń odszkodowanych powoda nie może być również opisana w pozwie sytuacja, w postaci wyprowadzenia powoda w asyście Policji z siedziby Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P., skoro powód nie wykazał, że działanie to było bezprawne. Powód kierował wobec pracowników tego organu groźby karalne, za co został prawomocnie skazany.

Z przedłożonych do akt sprawy dokumentów wynika, że powód jest osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, przy czym załączone do akt sprawy trzy orzeczenia datowane są na 19.01.2007r., 31.07.2009r. oraz 14.09.210r., tym samym uznać należało, że stan zdrowia powoda uległ pogorszeniu na długo przed złożeniem przez niego wniosku o przyznanie dofinansowania z dnia 10 stycznia 2017r. i tym samym nie ma w żaden sposób związku z przedmiotem niniejszego postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie pierwszym wyroku oddalił powództwo.

Postanowieniem z dnia 23 września 2022r. powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości.

Zważyć jednak należy, że zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.

Z uwagi na powyższe, o kosztach procesu orzeczono na podstawie art.102 k.p.c. zgodnie z którym, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Kodeks nie precyzuje, jakie kryteria muszą być spełnione dla przyjęcia w danej sprawie, że zachodzą okoliczności objęte sformułowaniem "w wypadkach szczególnie uzasadnionych". W orzecznictwie wskazuje się, że chodzi o takie sytuacje, które wskazują, że ponoszenie kosztów pozostawało w sprzeczności z powszechnym odczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego.

Pojęcie wypadków szczególnie uzasadnionych należy powiązać z okolicznościami związanymi z samym przebiegiem procesu, jak i leżącymi na zewnątrz. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego

rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, prekluzja. Drugie wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony.(wyr. SA we Wrocławiu z 10.10.2017 r., III AUa 661/17, Legalis; wyr. SA w Lublinie z 25.5.2017 r., AUa 1290/16, LEX Nr 2304354; wyr. SA w Krakowie z 28.4.2017 r., I ACa 1623/16, LEX Nr 2304354; wyr. SA w Krakowie z 30.3.2017 r., I ACa 1330/15, Legalis).

Zdaniem Sądu taka sytuacja zaistniała w niniejszym postępowaniu, powód jest osobą posiadającą częściową niezdolność do pracy z uwagi na schorzenia natury psychiatrycznej, co sam potwierdził w czasie przesłuchania na rozprawie dnia 18 kwietnia 2020r.

Zdaniem Sądu, powód z uwagi na swój stan zdrowia jak i zawilość sprawy mógł być przekonany co do słuszności swoich żądań, co poświadcza chociażby fakt, że w czasie przesłuchania dnia 18 kwietnia 2024 r. powód przyznał, że nadal nie wie, czym się różni zasiłek opiekuńczy od zasiłku pielęgnacyjnego.

Z uwagi na powyższe w punkcie drugim wyroku Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu.

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2021 r. Sąd ustanowił dla powoda pełnomocnika z urzędu, którym wyznaczona została radca prawna J. M..

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2023 r., wydanym w sprawie prowadzonej pod sygn. SK 85/22, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że § 8 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 68 ze zm.) jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym wysokość kosztów należne pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu ustalona została w oparciu o § 2 pkt. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

Tym samym, w punkcie trzecim wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz radcy prawnego J. K. Radcy Prawnego w P. kwotę 10.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonego z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jacek Grudziński